

Vlašim – jiná část sklepení tesaného ve skále

čtyřicet metrů, ale je trvale zatopená. V devadesátém roce byla též prozkoumána třicetimetrová štola vedoucí k Žižkovu náměstí.

Samozřejmě i tento hrad-zámek je opředen řadou pověstí, ale mne vždy zajímala jen fakta, byť by byla jen částečná. O zdejších pokladech našťastí zůstaly písemné záznamy. O dukátových řetězech, které bývaly nezvykle dlouhé, protože se počítalo s tím, že v případě potřeby se nějaký ten článek oddělí. O náramcích s drahokamy, perlových náhrdelnicích, prstenech, o zlatých růžích s diamanty, zlatém a stříbrném nádobí a náčiní, o mincích.

Manželka majitele panství Jana Vostrovce z Kralovic, který stál při stavovském povstání na špatné straně, vyzvedla po porážce na Bílé hoře z úkrytu všechny cennosti a odvezla je do jejich domu v Praze, kde tři železné truhlice vhodila do záchodové žumpy. Tato akce byla prozrazena (není psáno jak) a habsburský císař Ferdinand II. ihned vyslal z Vídně komisaře, aby poklad zajistil. Komisař si pak stěžoval, „že při práci té mnoho smradu vystátí musil“. Dostal čtyřicet stříbrných tolarů. Poklad v ceně sto padesáti tisíc zlatých císař zabavil a vůbec mu nepáchl. Ostatně dodnes žádné události, včetně obou světových válek, prý nevydrancovaly české země tak, jako tento císař po vyhrané třicetileté válce. Také byl nazván „největším zloduchem v dějinách domu habsburského“. Potud o majetku. Krve na jeho rukou se nikdo nedopočítá.

Vlašim – ústí bývalé únikové chodby a odvodňovací štolý

Jiný pramen, též písemný, uvádí, že poklad nebyl jen majetkem Vostrovců, ale že obsahoval i cennosti a majetky kostelní a městské pokladny. Truhly zůstaly v žumpě dva roky a donést se to mělo nikoliv císaři, ale zastupujícímu knížeti Lichtenštejnovi, který nařídil novoměstskému rychtářovi, aby cennosti vyzvedl pohodný (pohodný byl radnicí placený člověk, který odklízěl zdechliny a utrácel zaběhlé psy) a „pod dozorem řádně je vymyl“. Vše mělo obnášet čtyřicet tisíc tolarů, což by bylo podstatně méně než oněch 150 000 zlatých. Zajímavé jistě je, že oba informační prameny jsou dobové.

Dalším faktem je, že 17. února 1687 přijela do Vlašimi komise, a ne ledajaká. Regent hrabě Kinský, biskup Talmberk s bratry a horníky s Kutné Hory. Museli mít tip, protože příkaz jim dal sám císař Leopold. „Medvěd byl rozporcován“ předem na tři díly: císařské koruně, biskupu Talmberkovi a hraběnce z Weisenvolfu jakožto současné majitelce panství. Opatření byla vpravdě vojenská. Padací most byl ve dne v noci zdvižen, nikdo nesměl do hradu ani vstoupit, ani z něho vyjít. Po dvoudenním kopání, oklepávání a hledání našli zazděná dvířka. Prostor za nimi byl však prázdný. Jak by ne, když poklad byl dávno – jak to říci uhlazeně a přitom výstižně, zkrátka v latrině. Nebo byly ty poklady dva? Asi ano, protože mezi první a druhou událostí zela propast padesáti let. A cennosti, pokud jich bylo více, se neukrývaly pouze na jednom místě. Skryš vybral někdo zasvěcený, ale proč byla opět pečlivě zazděna, se můžeme jen domýšlet. Nejpravdě-